

บุญเจือ โนมไส. (2556). การปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนต้น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 33 การค้นคว้าอิสระ
ศษ.ม.(การบริหารการศึกษา).บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันรัชต์ภาคย์ กรุงเทพมหานคร
อาจารย์ที่ปรึกษา รศ.ดร.ไพฑูรย์ มีกุล

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียนภาษาอังกฤษ ของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 33 และเพื่อ
นำเสนอกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ที่พึงประสงค์สำหรับผู้เรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น
กลุ่มเป้าหมาย คือ นักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 5 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
สุรินทร์ ที่ทำการฝึกปฏิบัติการสอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ภาคเรียนที่ 1 ประจำปี
การศึกษา 2555 ในจังหวัดสุรินทร์ จำนวนทั้งหมด 17 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบ
สังเกตการณ์ปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียนภาษาอังกฤษ ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้นำแบบสังเกต
การปฏิสัมพันธ์ดังกล่าวไปสังเกตและจดบันทึกการปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียนภาษาอังกฤษของ
นักเรียนฝึกสอนแต่ละคน สัปดาห์เว้นสัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 1 คาบ คาบละ 1 ชั่วโมง
เป็นเวลา 12 สัปดาห์ ดังนั้น นักศึกษาฝึกสอน 1 คน ได้รับการสังเกต 3 – 4 ครั้ง รวมการสังเกต
กลุ่มเป้าหมายทั้งหมด 60 ครั้ง ข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์โดยใช้ค่าสถิติเบื้องต้น ได้แก่ ความถี่และค่า
ร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

การปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 33 ประกอบด้วย รูปแบบการปฏิสัมพันธ์
เป้าหมายของกิจกรรมที่จัดสำหรับผู้เรียนที่ก่อให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ และการควบคุมโดยครู โดย
ผ่านขั้นตอนการสอนดังรายละเอียดต่อไปนี้

ขั้นการนำเข้าสู่บทเรียน นักศึกษาฝึกสอนส่วนใหญ่มีการนำเข้าสู่บทเรียนโดยการ
ทักทายมากที่สุด รองลงมาคือการทบทวนบทเรียน พูดคุย ถามตอบ และเล่าเรื่องราวต่าง ๆ น้อย
ที่สุด รูปแบบการปฏิสัมพันธ์ส่วนใหญ่เป็นแบบทั้งชั้น โดยครูกับนักเรียนได้สนทนาโต้ตอบกัน
ส่วนที่ปรากฏค่อนข้างน้อยคือแบบเดี่ยว กลุ่มย่อย และกลุ่มใหญ่ โดยนักเรียนพูด ครูเป็นผู้ฟัง และ
นักเรียนพูดสนทนากัน เป้าหมายกิจกรรมส่วนใหญ่เน้นความคล่อง และครูเป็นผู้ควบคุม

ขั้นการให้ตัวป้อนทางภาษา นักศึกษาฝึกสอนส่วนใหญ่มีการให้ความรู้ด้าน
คำศัพท์และโครงสร้าง โดยมีการซักถามและให้นักเรียนพูดตาม รูปแบบการปฏิสัมพันธ์ส่วนใหญ่

เป็นแบบทั้งชั้น โดยครูกับนักเรียนได้สื่อสารแบบสองทาง เป้าหมายของกิจกรรมเน้นความถูกต้อง ครูเป็นผู้ควบคุมกิจกรรม

ขั้นการฝึกตัวภาษา/ทักษะทางภาษา โดยส่วนใหญ่ให้นักศึกษาฝึกสอนให้นักเรียนฝึกการใช้คำศัพท์ โครงสร้างประโยค หรือทักษะทางภาษา (ฟัง พูด อ่าน เขียน) โดยทำแบบฝึกหัดถามตอบ อ่านปากเปล่า ฝึกแต่งประโยค พูดตาม และเล่นเกม ตามลำดับ รูปแบบการปฏิสัมพันธ์ส่วนใหญ่เป็นแบบทั้งชั้น โดยครูกับนักเรียนสื่อสารแบบสองทาง รองลงมาเป็นแบบเดี่ยว กลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อย แบบคู่ปรากฏน้อยที่สุด โดยครูพูด นักเรียนฟัง และนักเรียนกับนักเรียนสื่อสารแบบสองทาง เป้าหมายของกิจกรรมเน้นความถูกต้อง โดยมีครูเป็นผู้ควบคุมกิจกรรม

ขั้นการให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาด้วยตนเอง นักศึกษาฝึกสอนส่วนใหญ่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกภาษาด้วยตนเอง เช่น แต่งประโยค เขียนบรรยายตนเอง นำเสนอข้อมูลหน้าชั้นและแสดงบทบาทสมมติตามลำดับ รูปแบบการปฏิสัมพันธ์ส่วนใหญ่เป็นแบบเดี่ยว โดยครูสื่อสารทางเดียวกับนักเรียน รองลงมาคือ แบบทั้งชั้น รายคู่ กลุ่มย่อย และกลุ่มใหญ่ตามลำดับ โดยนักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กับบทอ่าน ครูกับนักเรียนมีการสื่อสารแบบ 2 ทาง และนักเรียนกับนักเรียนมีการสื่อสารแบบสองทางเช่นกันตามลำดับ เป้าหมายของกิจกรรมเน้นความถูกต้อง โดยมีครูควบคุมกิจกรรม

จากข้อค้นพบ 4 ขั้นตอนการสอนดังกล่าว สามารถหาข้อสรุปในภาพรวมของการปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียนภาษาอังกฤษ เป็นแบบทั้งชั้น โดยครูกับนักเรียนสื่อสารแบบสองทาง ยกเว้นในขั้นการให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาด้วยตนเอง ซึ่งเป็นแบบเดี่ยว เป้าหมายของกิจกรรมเน้นความถูกต้อง ยกเว้นในขั้นการนำเข้าสู่บทเรียนจะเน้นความคล่อง ลักษณะของกิจกรรมเป็นแบบครูควบคุมทั้ง 4 ขั้นตอนการสอน

2. แนวทางการจัดกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ที่พึงประสงค์มี 2 แบบ คือ กิจกรรมปฏิสัมพันธ์แบบทั้งชั้น โดยมีครูเป็นผู้ควบคุม เป้าหมายของกิจกรรมเน้นความถูกต้อง และความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา เช่น กิจกรรมการฝึกแปล กิจกรรมการฟัง เกม นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมปฏิสัมพันธ์แบบกลุ่ม และรายคู่ที่มีผู้เรียนดำเนินการด้วยตนเอง เป้าหมายของกิจกรรมเน้นความถูกต้องและความคล่องแคล่ว อาทิ กิจกรรมการพูด โครงการ การสำรวจข้อมูล และบทบาทสมมติ